

TYRŠOVA

ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA
PRAHA 5 – JINONICE

Dokud píšu, existuju.

Naděžda Mihalovičová

Zpracovali: Dan Volf, Adam Uhrin, Oliver Martin Brown

Pedagogický dozor: Lukáš Vykouk

Škola: ZŠ Tyršova, Jinonice

Dne 6. prosince 2018 jsme se vypravily za paní Naděždou Mihalovičovou, novinářkou a spisovatelkou. Setkali jsme se s ní v jejím bytě na Praze 5. Narodila se 24. dubna 1928 v Praze. Své dětství prožila na Smíchově, kde užívala dětských radovánek a her. V létě se chodili koupat a v mrazivých, zimních dnech bruslili na tehdy ještě zamrzlé Vltavě.

To jsme nepotřebovali most, my jsme chodili ze Smíchova na Vyšehrad na druhou stranu, po ledě, nebo jsme bruslili a to se dalo bruslit, skoro až do Chuchle.

Jméno Naděžda nedostala náhodou, její tatínek, jak sama říká, byl velký vlastenec a Sokol. Obdivoval Karla Kramáře, a proto svou prvorozenou dceru, pojmenoval právě Naděžda.

Chodili jsme na procházku, k té Kramářově vile a byl tam veliký park, no a v něm se procházela kněžna Naděžda Kramářová. A moji rodiče jim tak fandili, těm Kramářům, takže jsem to jméno dostala po kněžně Naděždě Kramářové.

Její tatínek vlastnil autodílnu na Smíchově, kde měl několik zaměstnanců. Maminka cestovala po světě, dokonce se dostala i do Jižní Ameriky, poté se vrátila do vlasti, kde poznala, Josefa Korycha – manžela a otce Naděždy. Maminka však v roce 1932 zemřela a zanechala po sobě manžela a dvě děti.

Pak začala válka a pro občany, Němci obsazeného protektorátu Čechy a Morava, nastaly mnohé změny.

Když nás zabrali Němci, tak přišli za otcem a řekli, že musí spravovat výhradně auta pro Němce. A tohle tatínek nemohl strávit, ten se tak trápil, a to ho v jednačtyřicátém roce přivedlo k tomu infarktu.

Dne 27. května 1942 provedli Jan Kubiš a Jozef Gabčík atentát na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. Německé razie, hledající pachatele se dotkly mnoha pražských rodin.

My jsme s bratrem leželi už v posteli a najednou strašný rány do vrat, tak domovník šel otevřít a tam stáli s puškami Němci a hledali ty původce atentátu. Přišli, dupali po těch schodech, přišli do pokoje a vím, že tou pažbou takhle píchali do peřin. A to byl zážitek, který se nezapomíná.

Po válce zažívala československá společnost těžké časy, což pomohlo k vzestupu Komunistické strany. Tehdy jako sedmnáctiletá dívka, vstoupila na popud svého přítele, do KSČ. Svého rozhodnutí, vstupu do strany nelituje, avšak s vedením tvrdé, komunistické politiky v Československu se neztotožňuje.

Já myslím, že s tím nesouhlasil nikdo a jestliže se lidi báli to říct, ty procesy to bylo strašný. Já jsem do dneška přesvědčená, že to všecko bylo organizovaný z Moskvy. A že oni tady poslušně plnili rozkazy i za takovou cenu, což jsem nikdy nemohla pochopit.

Na studiích se seznámila s Janem Drdou, který jí pomohl splnit si svůj dětský sen a stát se novinářkou, navzdory nedokončenému novinářskému vzdělání. Nastoupila tedy jako novinářka v Lidových novinách, kde působila až do zrušení novin v roce 1952.

Drda mě přesvědčil, jako že on taky nestudoval nikdy a že se uplatnil jako novinář a spisovatel a že být v novinách od začátku, od píky jak se říká, že to je nejlepší škola. Tak jsem přerušila studia a začala jsem jako elévka v Lidových novinách.

Jan Drda byl známým, novinářem a spisovatelem, jako komunista však potlačoval autory nepodporující režim. Paní Mihalovičová o jeho jednání věděla, ale neschvalovala ho.

On to neměl za potřebí tohle to. On byl vynikající spisovatel a proč se hrabal do té politiky až takhle, teda nevím. Měl zůstat u těch Městeček na dlani.

Jan Drda však nebyl jedinou známou osobností československé literární scény, se kterou se paní Mihalovičová setkávala. Setkávala se také se spisovatelem Eduardem Bassem a na setkání s ním ráda zavzpomínala.

On tam docházel, protože ty noviny miloval a vždycky nakouknul a říkal: Tak co děvče, píšete něco, píšete něco?

Lidové noviny, byly zrušeny v roce 1952. Po jejich konci paní Mihalovičová našla zaměstnání v deníku Práce. V redakci přežila krutá padesátá letá, sovětskou okupaci i tuhé období normalizace. Na vrcholu její novinářské činnosti však nastaly potíže, když dvě její dcery emigrovaly do Ameriky.

Pro mě to mělo následky strašlivý, protože ta šéfredaktorka mě chtěla vyhodit na hodinu. Ona mi všechny moje rebélie sečetla a chtěla, abych šla na hodinu.

Kvůli dětem v Americe, musela absolvovat řadu výslechů ve známé budově Státní bezpečnosti, v Bartolomějské ulici, přezdíváné kachlíkárna.

Tak jsme chodila k výslechům do Bartolomějské ulice. To bylo na denním pořádku a vyslýchal mě Týž policajt. On si vždycky vzal jinou paruku a myslel si, že jsem tak blbá, že ho nepoznám.

Nakonec se jí to povedlo a paní Mihalovičová, byla nucena, odejít předčasně důchodu. Těžký konec v redakci snášela špatně, odložila pero a začala pracovat v cestovní kanceláři ČEDOK. Komunistický režim v roce 1989 padl, a pro ni to znamenalo, že uvidí své děti. Vydala se tedy za nimi do USA. Při cestě do Ameriky musela vyplnit dokumenty, bez kterých by se do USA nedostala. Aby viděla své děti, musela některé informace zatajit.

Já si řekla, že všechno risknu, chtěla jsem do Ameriky, chtěla jsem za dětma, tak jsem řekla, buď to vyjde, nebo to nevyjde. První otázka, jste členem komunistické strany? Ne. Jste novinářka? Ne. A co jste? Úřednice.

Během svého pobytu v USA se jí podařilo to, o co pokoušelo mnoho evropských novinářů, a to udělat rozhovor s Donaldem Trumpem, současným prezidentem USA, tehdy s podnikatelem a vizionářem.

Mě teda opravdu okouznil, protože on byl nádherně oblečený, vymydlený, upravený, sebevědomý a to co mi říkal, a já co jsem tam viděla. Tak jsem si řekla, no to je člověk, který opravdu něco dokáže.

Splnila si svůj velký sen, a to poznat New York. Kde zavítala i do známé, problémové čtvrti Harlem.

Já to chtěla vidět, jako novinářka, tak jsme tam s dcerou jeli, a oni byli zdrogovaní a hrozili nám, že já jsem se tenkrát bála, v tom autě. To byla úplně jiná situace zpočátku, než je dneska.

Paní Mihalovičová se poté vrátila zpátky do České republiky, kde žije dodnes. Poznala kus světa, pracovala se světovými velikány, avšak nikdy nezapomněla na svou zemi a léta strávená v novinách, protože jak sama říká: Dokud píšu, existuju.